

Arrest

nr. 206 763 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
                      minderjarige kinderen:
                      3. X
                      4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 mei 2018 en hebben zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 6 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers werden gehoord op 15 juni 2018.

1.3. Op 22 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissingen werden dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing ten aanzien van S.Z.S. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraniër van Turkse origine te zijn, geboren op 21 september 1977 te Teheran. U groeide op als sjiiitische moslim maar bekeerde zich in het begin van de maand bahman 1396 (volgens de Perzische kalender, januari 2018 volgens Europese kalender) tot het katholicisme. U behaalde een masterdiploma in landbouw aan de Karach universiteit en huwde ongeveer in 1381 (2002-2003) met M.M.(...) (OV 8.647.486 – CGVS 18/01167B). Jullie kregen twee kinderen. Uw vader werkte als officier bij de veiligheidspolitie onder de koning maar werd in 1379 (2000-2001) vermoord door vermoedelijk overheidsagenten. U werkte zelf enkele jaren als adjunct van de districtchef van Varamin en werd vervolgens het hoofd Budget van het Provinciaal Huis van Teheran. Door een dispuut rond de verduistering van geld, werd u in 1392 (2013-2014) gedwongen ontslag te nemen. Als overheidswerknemer was u symbolisch (nooit officieel geregistreerd) lid van de politieke partij Islamic Coalition Party. Daarnaast werkt u sinds 1379 (2000-2001) in grootschalige projectbouw en sinds 1391 (2012-2013) runt u als general manager het bedrijf International Group of Traders of Ronash Sepante, een bedrijf dat voedsel verhandelt naar Rusland. Uw handelspartner, Mansour Montakki, is een hoog gerankt lid van Sepah (Iraanse Revolutionaire Garde).

Door uw contacten in Rusland raakte u enkele jaren geleden in contact met het christendom. De katholieke Russen die u leerde kennen waren steeds vriendelijk, betrouwbaar en stipt, eigenschappen die u erg aantrokken. U ging zich daarom in Rusland verdiepen in het katholicisme en ging in Rusland ook verscheidene keren naar kerken. Ook uw vrouw bleek geïnteresseerd in de godsdienst. In de herfst van 2017 geraakten jullie 100% overtuigd van het katholicisme en besloten jullie zich te bekeren. Russische vrienden introduceerden u in een huiskerk in uw straat. U ging daar ongeveer drie maal naartoe. In de maand bahman van 1396 (januari 2018) werd u in de huiskerk samen met uw vrouw gedoopt.

Op 15 of 16 esfand van dit jaar (6 of 7 maart 2018), rond middernacht, stonden er plots enkele agenten van Sepah aan de deur. Ze toonden een huiszoekingsbevel, kwamen binnen en doorzochten het huis. Ze namen heel wat handelsdocumenten mee en verplichtten u van met hen mee te gaan. U werd drie dagen vastgehouden en ervan beschuldigd te zijn bekeerd en activiteiten uit te voeren tegen de islam. U bleef dit ontkennen en werd na drie dagen vrijgelaten. 25 dagen na de eerste arrestatie kwamen de Sepah agenten opnieuw langs, arresteerden u en ondervroegen u over uw vrienden, activiteiten en bekering. Uit schrik voor de veiligheid van uw gezin kon u niet meer ontkennen. U tekende een bekentenisbrief en beloofde binnen de termijn van vier weken terug te bekeren naar de islam. Tussen en na de twee arrestaties werd voortdurend onder druk gezet door de autoriteiten. Zo pleegde de met de autoriteiten bevriende etnie Balouch dreigtelefoontjes waarin zij dreigden u en uw familie te vermoorden. Na de eerste arrestatie werden ook uw handelscontracten en geplande leveringen geblokkeerd. Ook uw handelspartner en lid van Sepah viel u lastig en gaf alle informatie over u door aan de autoriteiten. U diende in naam van het bedrijf een klacht in bij de rechtbank omwille van de geblokkeerde leveringen maar gezien uw handelspartner de klacht niet mee had ondertekend, was de klacht deze niet geldig. U contacteerde ook het ministerie van Inlichtingen maar kreeg hier geen gehoor.

Omdat de bedreigingen niet ophielden, verliet u ongeveer een maand na uw tweede vrijlating Iran op legale wijze richting Rusland. Ook uw vrouw die in Iran achterbleef, bleef telefonische bedreigingen van de Balouch etnie ontvangen en kreeg nog twee maal bezoek van Sepah agenten. Vanuit Rusland regelde u valse Grieks-Iraanse paspoorten voor u en uw gezin. Uw vrouw en kinderen verlieten vervolgens op 25 mei 2018 Iran en vlogen op legale wijze met eigen paspoorten naar Istanbul, Turkije. U reisde diezelfde dag van Rusland naar Istanbul waar u hen in de luchthaven ontmoette. Vanuit Turkije

reisden jullie met het vliegtuig en jullie valse paspoorten door tot in België. U kwam in België aan op 27 mei 2018 en diende op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer nam in uw handelsbedrijf al uw verantwoordelijkheden over en fungeert sinds uw vertrek als uw 'lange arm'. Sinds kort wordt ook hij lastig gevallen door de Sepah en wordt hij bijna dagelijks bevraged naar uw zijn en blijven.

Ter staving van uw verzoek legde u op het CGVS kopieën neer van volgende documenten: de eerste pagina van de Iraanse paspoorten van u, uw vrouw en uw twee kinderen, teksten over het christendom ontvangen via de huiskerk, documenten in verband met uw klacht omwille van de geblokkeerde leveringen en enkele handelscontracten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U poogde het Belgische grondgebied immers met een vals paspoort binnen te komen, waaruit blijkt dat u de Belgische autoriteiten intentioneel probeerde te misleiden.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). U en uw vrouw konden jullie bekering naar het christendom en de daardoor veroorzaakte problemen immers niet aannemelijk maken.

Vooreerst getuigt de motivatie achter uw zogenaamde bekering van weinig diepgang. Hierover verklaarde u dat u enkele jaren geleden katholieke Russische zakenmannen leerde kennen. Zij waren steeds goed, waren op tijd, goed georganiseerd, vriendelijk en betrouwbaar. U zou daarom geïnteresseerd geraakt zijn in het katholicisme (CGVS, p. 9). Later gevraagd waarom u de stap naar bekering zette, wetende dat dit tot executie kan leiden, verklaarde u voorts dat de christelijke mensen die u tegenkwam niet enkel vriendelijk zijn tegen mensen maar ook tegen dieren (CGVS, p. 9). Ook op de vraag waarom u na al die jaren van interesse plots, in de herfst van 2017, voor de volle 100% overtuigd geraakte van de godsdienst en zich wilde bekeren, bleef u oppervlakkig. U verklaarde immers enkel dat uw relatie met de godsdienst toen versterkte en dat u enkele jaren tijd nodig had gehad om overtuigd te geraken van de katholieke ideeën (CGVS, p. 10). Pas wanneer u erop werd gewezen dat u deze karakteristieken, i.c. vriendelijkheid, betrouwbaarheid, stiptheid, ook zonder bekering naar een bepaald geloof in uw dagdagelijkse leven zou kunnen toepassen, wijdde u uit en meende u gered te willen worden in het volgende leven (CGVS, p. 10). U bleek tevens weinig overtuigend over de redenen waarom u voor het katholicisme koos, in tegenstelling tot een andere christelijke stroming. U verklaarde hieromtrent dat het katholicisme voor u de meest complete stroming binnen het christendom is, er zijn immers meer sacramenten en er worden andere boeken gebruikt in vergelijking tot de andere stromingen. Een levensbelangrijke keuze laten afhangen van het aantal sacramenten, getuigt echter van weinig diepgang. Het zogenaamde verschil in gevolgde boeken kon u evenmin verduidelijken.

Hiernaar gepeild, gaf u enkel aan dat de katholieken de bijbel, Marcus, Johannes en Lucas volgen (CGVS, p. 11). Dit zijn echter ook basiswerken tal van andere stromingen zoals het protestantisme.

Hoewel u verklaarde reeds jarenlang interesse te hebben in het christendom, blijkt uw kennis erover overigens beperkt. Nochtans beweerde u in Rusland heel wat te hebben gelezen over het christendom en vaak kerken te hebben bezocht (CGVS, p. 11-12). Zo bent u maar beperkt op de hoogte van het geboorteverhaal van Jezus. U weet wel te vertellen dat Maria zonder seksueel contact bevrucht raakte, Jezus in Bethlehem geboren werd en dat zij aanvankelijk heel wat kritiek over zich heen kreeg omwille van haar 'buitenechtelijke' zwangerschap, maar verder kunt u hierover weinig kwijt. Zo weet u niet wie Jezus kwam bezoeken (u dacht Joseph) en heeft u nog nooit over de drie wijzen gehoord. Kerstmis zou nochtans uw favoriete christelijke feestdag zijn omdat u deze in Rusland meermaals zou hebben gevierd (CGVS, p. 15). Dat u desondanks het traditionele kerstverhaal niet kunt vertellen, is erg bevreemdend. U weet verder niet hoeveel apostelen er zijn of hoe zij heten: u heeft het enkel over Petrus 1, Petrus 2 en Johannes. Evenmin weet u wie Jezus verraadde en noemde uiteindelijk verkeerdelijk Johannes (CGVS, p. 16). Bovenstaande elementen behoren nochtans bij de fundamentele basiskennis aangaande het leven van Jezus. Dat u jarenlang het christendom zou hebben bestudeerd, is dan ook weinig aannemelijk. Dat u wel degelijk enkele elementen over het christendom, zoals enkele feestdagen, wist te benoemen, kan uw gebrekkige kennis niet vergoelijken. U woonde immers 50% van uw tijd in het christelijke Rusland, zo verklaarde u (CGVS, p. 12). Er kan aldus worden aangenomen dat u bepaalde elementen van het Russische leven en de Russische tradities oppikte, los van uw interesse in het christendom. Van iemand die na jarenlang onderzoek besluit zijn leven in zijn land van herkomst te riskeren door zich te bekeren naar een andere religie, mag verwacht worden dat zijn kennis het dagdagelijkse overstijgt.

Dient voorts te worden bemerkt dat de kennis van uw vrouw met betrekking tot het christendom quasi onbestaande is. Nochtans verklaarde zij dat zij reeds sinds jonge leeftijd interesse had in het christendom en vaak over het christendom studeerde (CGVS vrouw, p. 7). Bovendien zou zij twee maal een huiskerk hebben bijgewoond, waaronder haar eigen doopceremonie, en zou zij zich op haar doopceremonie voorbereid hebben door het lezen van notities van de huiskerk (CGVS vrouw, p. 9). Echter, vooreerst kon zij zich niet herinneren hoe zij vroeger het christendom zou hebben gestudeerd of welke boeken en films haar interesse in het christendom zouden hebben aangewakkerd (CGVS vrouw, p. 7). Evenmin kon zij het geboorteverhaal van Jezus vertellen. Ze had het onder meer over Maria die de stad moest verlaten en over het verschijnen van een stroom water onder Maria's voeten waarop god haar vroeg om van dat water te drinken (CGVS vrouw, p. 15), een hoogst ongebruikelijke versie van het katholieke geboorteverhaal van Jezus. Verder kent zij de verschillende delen (evangelies) van de bijbel niet en kan ze enkel Lucas noemen, kent ze het verschil niet tussen het oude en nieuwe testament, weet zij niet wat sacramenten zijn, heeft ze nog nooit over de tien geboden gehoord en heeft ze geen idee wat het eerste gebod is (CGVS vrouw, p. 15-16). Zij kan kerstmis, Pasen en Pinksteren vernoemen als christelijke feestdagen maar heeft geen idee of Pasen dit jaar al werd gevierd of niet. Over Pinksteren weet zij overigens niet of het feest iets met Jezus te maken heeft. Over de apostelen weet zij voorts enkel te vertellen dat het goede vrienden van Jezus waren (CGVS vrouw, p. 16). Bovenstaande wijst allerminst op een levenslange interesse in het christendom, laat staan op een effectieve bekering.

U en uw vrouw zijn voorts erg summier over jullie beleving in de Iraanse huiskerk. De eerste kennismaking van uw vrouw met een thuiskerk was op het moment dat zij gedoopt werd, zo verklaarde zij. Over de doopceremonie zelf, bleef zij echter zeer oppervlakkig. Zo moest zij een klein zwembad instappen en bracht de priester haar 'dichter bij het water'. Zij bleek zich bovendien niet te herinneren of er tijdens de dienst waarop zij en u werden gedoopt ook andere personen werden gedoopt (CGVS vrouw, p. 9). Gepeild of er geen opleiding of introductie vereist was alvorens zij gedoopt kon worden, stelde ze dat zij notities op haar gsm heeft staan die zij moest doornemen alvorens gedoopt te kunnen worden. Wie haar deze notities bezorgde, kon ze dan weer niet zeggen (CGVS vrouw, p. 9). Uw vrouw kon evenmin info verschaffen over de andere leden van de huiskerk, over de dagen waarop de diensten werden georganiseerd en hoe jullie op de hoogte werd gebracht van de eerstvolgende dienst in de geheime huiskerk (CGVS vrouw, p. 10). Meer informatie gevraagd over de dienst die zij na haar doopceremonie zou hebben bijgewoond, beperkte zij zich tot het feit dat de priester meer info gaf over de religie en over de apostels en de feestdagen praatte (CGVS vrouw, p. 10). Uw vrouw bleek allerminst capabel een duidelijk en concreet beeld te verschaffen over wat de huiskerk precies inhield en hoe die werd georganiseerd. Dat zij effectief heeft deelgenomen aan een thuiskerk, maakte zij dan ook geenszins geloofwaardig. Bovendien beweerde u dan weer dat uw vrouw slechts eenmalig naar de huiskerk ging, namelijk enkel en alleen voor haar doopceremonie (CGVS, p. 12). Bovenstaande

bemerkingen doen in combinatie met haar erg gebrekkige kennis over het christendom, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende bekering van uw vrouw en die van uzelf.

U bent bovendien net als uw vrouw erg vaag over uw belevenissen in de huiskerk. Zo kon u ten eerste niet concretiseren hoe u met een geheime huiskerk in contact bent gekomen. Uw Russische vrienden, wonende te Rusland, zouden u verbonden hebben met een huiskerk. Hoe die Russen een geheime huiskerk in Iran zouden gekend hebben, bleef echter onduidelijk. Uw wel erg algemene uitleg, namelijk dat in recente jaren de relatie tussen Iran en Rusland versterkt is, voldoet uiteraard niet. Uw daaropvolgende stelling dat het heel gemakkelijk is om als Rus contact te leggen met de huiskerken, verduidelijkt even weinig (CGVS, p. 10). Ten tweede kon u, ondanks uw zelfverklaarde vrees een illegale huiskerk te bezoeken, niet uitweiden over eventuele voorzorgsmaatregelen die u of de huiskerk voorzag. Uw Russische vrienden zouden enkel gezegd hebben dat u ingeval van problemen gewoon moest zeggen dat jullie een vriendschappelijke bijeenkomst hielden (CGVS, p. 13). Gezien de huiskerken in het absolute geheim werken, het voortdurende risico op spionage door de autoriteiten en uw eigen vrees, is het erg verwonderlijk dat u noch de huiskerk over meer veiligheidsmaatregelen zouden beschikken, of dat u daar geen weet van zou hebben.

Uw christelijke activiteiten in Iran bleven hoe dan ook erg beperkt. Zo stelde u in Iran niets over het christendom te hebben gelezen en zou u slecht drie à vier keer een huiskerk hebben bezocht. U benadrukte dat het te onveilig was en dat u te veel schrik had om in Iran uw godsdienst volop te beleven. U zou in Rusland veel actiever geweest zijn. Waarom u zich alsnog besloot in Iran te bekeren in plaats van enkel in het veilige Rusland uw godsdienst te beleven, kon u echter niet verduidelijken. Hiernaar gepolst, stelde u dat u naar de huiskerk in Iran ging omdat uw vrouw daar woonde en zij zich ook in de religie interesseerde (CGVS, p. 12). Hierboven werd het gegeven dat uw vrouw naar de huiskerk zou zijn gegaan, echter reeds niet aannemelijk bevonden. Het blijft aldus gissen waarom u persé het risico op vervolging in Iran zou willen lopen.

Verder meende u wel een doopcertificaat te hebben maar dit in Iran te hebben achtergelaten. Wetende dat u omwille van uw bekering het land zou zijn ontvlucht, is het echter geenszins aannemelijk dat u noch uw vrouw eraan gedacht zou hebben om de certificaten mee te nemen. Bovendien is het erg bedenkelijk dat u deze certificaten thuis zou bewaren, zeker gezien de kans op betrapting en de verschillende huiszoekingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden. Tot slot stelde u zich niet meer te kunnen herinneren hoe het certificaat eruit zag (CGVS, p. 21). Dat u het document allerminst kon beschrijven, doet uiteraard erg twifelen aan het bestaan ervan.

Dient tot slot te worden bemerkt dat zowel u als uw vrouw meestal de term 'hezrate Isaa', ofte de profeet Jezus, om Jezus te benoemen (CGVS, p. 12). Dit is echter de term die door moslims aan Jezus wordt gegeven, niet de term waarmee christenen naar Jezus verwijzen.

Gezien bovenstaande kunt u de bekering van u en uw vrouw niet aannemelijk maken. Dat uw bekering ernstig in vraag wordt gesteld, doet uiteraard ook afbreuk aan de problemen die u omwille van uw bekering zou hebben gekend. Ook volgende elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Ten eerste bestaan uw verklaringen aangaande de ontdekking van de autoriteiten over uw bekering enkel uit assumpties. Zo vermoedde u aanvankelijk dat u tijdens een huiskerkdienst betrappt en verklikt werd. Gevraagd hoe zij u daar dan precies betrappt zouden kunnen hebben, wijzigde u uw verklaringen: 'laat ons zeggen dat ik via mijn telefoon betrappt ben' (CGVS, p. 16). Eerder in het persoonlijk onderhoud gaf u echter aan geen telefonisch contact met de huiskerk te hebben gehad, net omwille van de mogelijke aftapping door de autoriteiten. U zou daarom enkel via whatsapp en telegram gecommuniceerd hebben (CGVS, p. 13), waaruit kan worden aangenomen dat u communicatie via whatsapp en telegram veilig achtte. Dat u whatsapp en telegram aanvankelijk veilig achtte, om even later te menen dat whatsapp en telegram 100% zeker worden gecontroleerd en dat u zeker via deze communicatiekanalen betrappt werd, is uiteraard niet logisch. Wanneer u dit werd benadrukt, veranderde u weer van gedacht en verklaarde u dat misschien iemand van de huiskerk u had gerapporteerd (CGVS, 17).

Ten tweede is het erg bedenkelijk dat u geen idee heeft over het lot van de andere huiskerkleden. Dat u geen rechtstreeks contact met de leden zou gehad hebben, is geen afdoende excuus. U stond immers in voortdurend contact met uw Russische vrienden, die op hun beurt in contact staan met uw huiskerk (CGVS, p. 17). Dat u nooit naar het lot van de andere leden zou hebben geïnformeerd, al was het om

uw eigen risico op vervolging te kunnen inschatten, is niet geloofwaardig. Bovendien zou uw vrouw ook deelgenomen hebben aan een huiskerk en liep zij aldus hetzelfde risico als u om betrapt te worden (CGVS, p. 17).

Ten derde verliet u het land op legale wijze met eigen paspoort. U veronderstelde dat de autoriteiten zullen gedacht hebben dat u zou terugkeren gezien u nog veel eigendommen en bouwcontracten in Iran had (CGVS, p. 20). Echter, het is geenszins aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten uw doen en laten na u twee maal gearresteerd te hebben niet zouden opvolgen en u zomaar het grondgebied zouden laten verlaten. Dat zij 'gokten' dat u wel zou terugkomen gezien uw vele onroerende goederen en rijkdom in Iran, is slechts een vermoeden uwentwege. Dat u op basis van dit vermoeden het risico besloot te nemen om legaal het land te verlaten, is weinig aannemelijk in geval van een geloofwaardig verhaal. Bovendien is het allerminst geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten op basis van een vermoeden, i.c. dat u wel zou terugkeren gezien uw onroerend goed in Iran, zouden ageren. Ook uw vrouw en kinderen verlieten het land op legale wijze met eigen paspoorten. Ook al zouden de autoriteiten ervan uit gegaan zijn dat u wel zou terugkeren, moet het vertrek van uw gezin alsnog een alarmbel moeten doen rinkelen hebben. U hiermee geconfronteerd, opperde u dan weer dat de Iraanse autoriteiten misschien tevreden waren met uw vertrek, in de hoop uw onroerende goederen in de toekomst in beslag te kunnen nemen (CGVS, p. 22). Opnieuw zijn dit loutere veronderstellingen. Ook uw vrouw legde hieromtrent geen overtuigende verklaringen af. Zij meende dat zij het land via de luchthaven heeft kunnen verlaten omdat de autoriteiten haar misschien niet konden herkennen (CGVS vrouw, p. 13). Gezien de paspoorten niet enkel op basis van foto worden gecontroleerd, is dit uiteraard geen valabele verklaring.

Ten vierde verklaarde u dat uw broer al uw verantwoordelijkheden in uw bedrijf overnam en als uw lange arm fungeert (CGVS, p. 6 en 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw broer in het bedrijf zou kunnen blijven werken met uw handelspartner, die een hoog gerankt lid van Sepah zou zijn, aan zijn zijde.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u en uw vrouw afwijkende verklaringen aflegden aangaande jullie Iraanse paspoorten. Terwijl uw vrouw stelde dat jullie de Iraanse paspoorten in Turkije hadden verscheurd en verder reisden met de valse Grieks-Iraanse paspoorten (CGVS vrouw, p. 11), stelde u dat de paspoorten nog steeds in uw bezit waren (CGVS, p. 23). Hieruit blijkt andermaal dat u en uw vrouw de Belgische autoriteiten proberen te misleiden.

Na een grondige analyse van uw verzoek door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u aldus worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegde, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De eerste pagina's van uw paspoorten spreken zich enkel uit over uw identiteit en herkomst. De handelscontracten spreken zich evenmin uit over uw asielrelaas. De juridische documenten naar aanleiding van uw klacht omwille van de geblokkeerde leveringen kunnen evenmin uw problemen omwille van uw vermeende bekering staven. Zoals u verklaarde, betreffen deze documenten immers enkel de geblokkeerde leveringen. Dat de oorzaak hiervan zou liggen bij uw bekering of bij een persoonlijke vervolging door Sepah, kan hieruit niet worden afgeleid. De teksten die u in de huiskerk zou hebben gekregen volstaan allerminst om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot jullie voorgehouden bekering te weerleggen. U kan deze teksten immers eender waar en op eender welke manier verkregen hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van M.M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Fars en Iraans staatsburger te zijn, geboren op 17 mordad 1357 (volgens de Perzische kalender, 8 augustus 1978 volgens de westerse kalender). U groeide op als sjiitische moslim maar bekeerde zich in het begin van de maand bahman 1396 (januari 2018) tot het katholicisme. U behaalde een master in medische plantenkunde en werkte in het ziekenhuis Khak Azma Negin als specialist in plantenheelkunde. U trouwde in 2002 met uw huidige echtgenoot S.Z.S.(...) (OV 8.647.486 – CGVS 18/01167) en kreeg met hem twee kinderen. Ten tijde van de Shah werkten uw ouders beiden voor de politie. Uw moeder behaalde de rang van sargord (majoor) en werkte als typiste, uw vader behaalde een lagere rang, met name sotvan sevon (junior luitenant).

Reeds als jong meisje was u al geïnteresseerd in het christendom. U kwam ermee in aanraking door de boeken die u las en de films die u zag. De laatste jaren dreef uw man vaak handel met Russische zakenlui. Zij waren katholiek en heel vriendelijk en betrouwbaar, waardoor ook uw man interesse kreeg in de godsdienst. In de herfst van 2017 besloten jullie de stap te zetten en zich samen te bekeren. Jullie werden in de maand bahman van 1396 (januari 2018) gedoopt in een huiskerk, waarna u nog eenmaal de huiskerk bezocht. Rond 15 esfand van dit jaar (6 maart 2018) vielen drie mannen van Sepah (Iraanse Revolutionaire Garde) jullie huis binnen. Ze toonden een huiszoekingsbevel, zeiden dat ze vernomen hadden dat uw man bekeerd was en doorzochten het huis. Bij hun vertrek namen ze enkele documenten mee. Uw man wilde hen tegenhouden maar werd ook meegenomen. Drie dagen later werd hij vrijgelaten. Ongeveer 25 dagen later werd hij opnieuw gearresteerd en ondervraagd. Om de veiligheid van zijn gezin te garanderen bekende uw man uiteindelijk te zijn bekeerd en beloofde hij terug te keren naar de islam, waardoor hij na drie dagen werd vrijgelaten. Vanaf dat moment ontvingen jullie echter telefonische bedreigingen van de etnie Balouch. Zij noemden jullie afvalligen en dreigden uw kinderen te vermoorden indien uw man hen niet zou betalen. Uw man kreeg bovendien problemen op het werk waar zijn handelscontracten werden geblokkeerd. Omwille van de voortdurende bedreigingen, reisde uw man rond 10 ordibehesht 1397 (30 april 2018) op legale wijze naar Rusland. Vanaf dan ging u niet meer werken en gingen de kinderen niet meer naar school. Agenten van Sepah kwamen nog tweemaal na het vertrek van uw man bij u langs. Ook de Balouch etnie bleef telefonisch dreigen uw kinderen te zullen vermoorden indien uw man hen niet zou betalen. U vertelde hen dat uw man buiten het district was om bouwprojecten te gaan superviseren en dat hij hen bij terugkeer zou betalen. Uw man regelde vanuit Rusland valse Grieks-Iraanse paspoorten voor hem en zijn gezin. Op 25 mei 2018 reisde u en de kinderen op legale wijze met eigen paspoort naar Turkije. Uw man reisde op dezelfde dag van Rusland naar Turkije. Daar ontmoetten jullie elkaar, verscheurden jullie jullie Iraanse paspoorten en reisden jullie met jullie valse paspoorten met het vliegtuig verder tot in België. U kwam in Charleroi luchthaven aan op 27 mei 2018 en diende daar onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds kort wordt uw schoonbroer, werkzaam in hetzelfde bedrijf als uw man, onder druk gezet door Sepah om de locatie van uw man prijs te geven.

Ter staving van uw verzoek legde uw echtgenoot kopieën van volgende documenten neer: de eerste pagina van de Iraanse paspoorten van elk gezinslid, teksten over het christendom ontvangen via de huiskerk, documenten in verband met de klacht die uw echtgenoot indiende omwille van geblokkeerde leveringen en enkele handelscontracten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U poogde het Belgische grondgebied immers met een vals paspoort binnen te komen, waaruit blijkt dat u de Belgische autoriteiten intentioneel probeerde te misleiden.

Zowel uit uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot S.Z.S.(...) (OV 8.647.486 – CGVS 18/01167). Zo vluchtte u net als uw man omwille van de problemen die jullie zouden hebben gekend omwille van jullie bekering naar het christendom. Vermits in het kader van het verzoek van uw man door het Commissariaat-generaal werd besloten dat hem de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, en dit gezien de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien u geen aparte asielmotieven aanhaalde kan in casu volstaan met een verwijzing naar de omstandige motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw man. Deze beslissing luidt als volgt:

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). U en uw vrouw konden jullie bekering naar het christendom en de daardoor veroorzaakte problemen immers niet aannemelijk maken.

Vooreerst getuigt de motivatie achter uw zogenaamde bekering van weinig diepgang. Hierover verklaarde u dat u enkele jaren geleden katholieke Russische zakenmannen leerde kennen. Zij waren steeds goed, waren op tijd, goed georganiseerd, vriendelijk en betrouwbaar. U zou daarom geïnteresseerd geraakt zijn in het katholicisme (CGVS, p. 9). Later gevraagd waarom u de stap naar bekering zette, wetende dat dit tot executie kan leiden, verklaarde u voorts dat de christelijke mensen die u tegenkwam niet enkel vriendelijk zijn tegen mensen maar ook tegen dieren (CGVS, p. 9). Ook op de vraag waarom u na al die jaren van interesse plots, in de herfst van 2017, voor de volle 100% overtuigd geraakte van de godsdienst en zich wilde bekeren, bleef u oppervlakkig. U verklaarde immers enkel dat uw relatie met de godsdienst toen versterkte en dat u enkele jaren tijd nodig had gehad om overtuigd te geraken van de katholieke ideeën (CGVS, p. 10). Pas wanneer u erop werd gewezen dat u deze karakteristieken, i.c. vriendelijkheid, betrouwbaarheid, stiptheid, ook zonder bekering naar een bepaald geloof in uw dagdagelijkse leven zou kunnen toepassen, wijdde u uit en meende u gered te willen worden in het volgende leven (CGVS, p. 10). U bleek tevens weinig overtuigend over de redenen waarom u voor het katholicisme koos, in tegenstelling tot een andere christelijke stroming. U verklaarde hieromtrent dat het katholicisme voor u de meest complete stroming binnen het christendom is, er zijn immers meer sacramenten en er worden andere boeken gebruikt in vergelijking tot de andere stromingen. Een levensbelangrijke keuze laten afhangen van het aantal sacramenten, getuigt echter van weinig diepgang. Het zogenaamde verschil in gevolgde boeken kon u evenmin verduidelijken. Hiernaar gepeild, gaf u enkel aan dat de katholieken de bijbel, Marcus, Johannes en Lucas volgen (CGVS, p. 11). Dit zijn echter ook basiswerken tal van andere stromingen zoals het protestantisme.

Hoewel u verklaarde reeds jarenlang interesse te hebben in het christendom, blijkt uw kennis erover overigens beperkt. Nochtans beweerde u in Rusland heel wat te hebben gelezen over het christendom en vaak kerken te hebben bezocht (CGVS, p. 11-12). Zo bent u maar beperkt op de hoogte van het geboorteverhaal van Jezus. U weet wel te vertellen dat Maria zonder seksueel contact bevrucht raakte, Jezus in Bethlehem geboren werd en dat zij aanvankelijk heel wat kritiek over zich heen kreeg omwille van haar 'buitenechtelijke' zwangerschap, maar verder kunt u hierover weinig kwijt. Zo weet u niet wie Jezus kwam bezoeken (u dacht Joseph) en heeft u nog nooit over de drie wijzen gehoord. Kerstmis zou nochtans uw favoriete christelijke feestdag zijn omdat u deze in Rusland meermaals zou hebben gevierd (CGVS, p. 15). Dat u desondanks het traditionele kerstverhaal niet kunt vertellen, is erg bevreemdend. U weet verder niet hoeveel apostelen er zijn of hoe zij heten: u heeft het enkel over Petrus 1, Petrus 2 en Johannes. Evenmin weet u wie Jezus verraadde en noemde uiteindelijk verkeerdelijk Johannes (CGVS, p. 16). Bovenstaande elementen behoren nochtans bij de fundamentele basiskennis

aangaande het leven van Jezus. Dat u jarenlang het christendom zou hebben bestudeerd, is dan ook weinig aannemelijk. Dat u wel degelijk enkele elementen over het christendom, zoals enkele feestdagen, wist te benoemen, kan uw gebrekkige kennis niet vergoelijken. U woonde immers 50% van uw tijd in het christelijke Rusland, zo verklaarde u (CGVS, p. 12). Er kan aldus worden aangenomen dat u bepaalde elementen van het Russische leven en de Russische tradities oppikte, los van uw interesse in het christendom. Van iemand die na jarenlang onderzoek besluit zijn leven in zijn land van herkomst te riskeren door zich te bekeren naar een andere religie, mag verwacht worden dat zijn kennis het dagdagelijkse overstijgt.

Dient voorts te worden bemerkt dat de kennis van uw vrouw met betrekking tot het christendom quasi onbestaande is. Nochtans verklaarde zij dat zij reeds sinds jonge leeftijd interesse had in het christendom en vaak over het christendom studeerde (CGVS vrouw, p. 7). Bovendien zou zij twee maal een huiskerk hebben bijgewoond, waaronder haar eigen doopceremonie, en zou zij zich op haar doopceremonie voorbereid hebben door het lezen van notities van de huiskerk (CGVS vrouw, p. 9). Echter, vooreerst kon zij zich niet herinneren hoe zij vroeger het christendom zou hebben gestudeerd of welke boeken en films haar interesse in het christendom zouden hebben aangewakkerd (CGVS vrouw, p. 7). Evenmin kon zij het geboorteverhaal van Jezus vertellen. Ze had het onder meer over Maria die de stad moest verlaten en over het verschijnen van een stroom water onder Maria's voeten waarop god haar vroeg om van dat water te drinken (CGVS vrouw, p. 15), een hoogst ongebruikelijke versie van het katholieke geboorteverhaal van Jezus. Verder kent zij de verschillende delen (evangelies) van de bijbel niet en kan ze enkel Lucas noemen, kent ze het verschil niet tussen het oude en nieuwe testament, weet zij niet wat sacramenten zijn, heeft ze nog nooit over de tien geboden gehoord en heeft ze geen idee wat het eerste gebod is (CGVS vrouw, p. 15-16). Zij kan kerstmis, Pasen en Pinksteren vernoemen als christelijke feestdagen maar heeft geen idee of Pasen dit jaar al werd gevierd of niet. Over Pinksteren weet zij overigens niet of het feest iets met Jezus te maken heeft. Over de apostelen weet zij voorts enkel te vertellen dat het goede vrienden van Jezus waren (CGVS vrouw, p. 16). Bovenstaande wijst allerminst op een levenslange interesse in het christendom, laat staan op een effectieve bekering.

U en uw vrouw zijn voorts erg summier over jullie beleving in de Iraanse huiskerk. De eerste kennismaking van uw vrouw met een thuiskerk was op het moment dat zij gedoopt werd, zo verklaarde zij. Over de doopceremonie zelf, bleef zij echter zeer oppervlakkig. Zo moest zij een klein zwembad instappen en bracht de priester haar 'dichter bij het water'. Zij bleek zich bovendien niet te herinneren of er tijdens de dienst waarop zij en u werden gedoopt ook andere personen werden gedoopt (CGVS vrouw, p. 9). Gepeild of er geen opleiding of introductie vereist was alvorens zij gedoopt kon worden, stelde ze dat zij notities op haar gsm heeft staan die zij moest doornemen alvorens gedoopt te kunnen worden. Wie haar deze notities bezorgde, kon ze dan weer niet zeggen (CGVS vrouw, p. 9). Uw vrouw kon evenmin info verschaffen over de andere leden van de huiskerk, over de dagen waarop de diensten werden georganiseerd en hoe jullie op de hoogte werd gebracht van de eerstvolgende dienst in de geheime huiskerk (CGVS vrouw, p. 10). Meer informatie gevraagd over de dienst die zij na haar doopceremonie zou hebben bijgewoond, beperkte zij zich tot het feit dat de priester meer info gaf over de religie en over de apostels en de feestdagen praatte (CGVS vrouw, p. 10). Uw vrouw bleek allerminst capabel een duidelijk en concreet beeld te verschaffen over wat de huiskerk precies inhield en hoe die werd georganiseerd. Dat zij effectief heeft deelgenomen aan een thuiskerk, maakte zij dan ook geenszins geloofwaardig. Bovendien beweerde u dan weer dat uw vrouw slechts eenmalig naar de huiskerk ging, namelijk enkel en alleen voor haar doopceremonie (CGVS, p. 12). Bovenstaande bemerkingen doen in combinatie met haar erg gebrekkige kennis over het christendom, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende bekering van uw vrouw en die van uzelf.

U bent bovendien net als uw vrouw erg vaag over uw belevenissen in de huiskerk. Zo kon u ten eerste niet concretiseren hoe u met een geheime huiskerk in contact bent gekomen. Uw Russische vrienden, wonende te Rusland, zouden u verbonden hebben met een huiskerk. Hoe die Russen een geheime huiskerk in Iran zouden gekend hebben, bleef echter onduidelijk. Uw wel erg algemene uitleg, namelijk dat in recente jaren de relatie tussen Iran en Rusland versterkt is, voldoet uiteraard niet. Uw daaropvolgende stelling dat het heel gemakkelijk is om als Rus contact te leggen met de huiskerken, verduidelijkt even weinig (CGVS, p. 10). Ten tweede kon u, ondanks uw zelfverklaarde vrees een illegale huiskerk te bezoeken, niet uitweiden over eventuele voorzorgsmaatregelen die u of de huiskerk voorzag. Uw Russische vrienden zouden enkel gezegd hebben dat u ingeval van problemen gewoon moest zeggen dat jullie een vriendschappelijke bijeenkomst hielden (CGVS, p. 13). Gezien de huiskerken in het absolute geheim werken, het voortdurende risico op spionage door de autoriteiten en uw eigen vrees, is het erg verwonderlijk dat u noch de huiskerk over meer veiligheidsmaatregelen zouden beschikken, of dat u daar geen weet van zou hebben.

Uw christelijke activiteiten in Iran bleven hoe dan ook erg beperkt. Zo stelde u in Iran niets over het christendom te hebben gelezen en zou u slecht drie à vier keer een huiskerk hebben bezocht. U benadrukte dat het te onveilig was en dat u te veel schrik had om in Iran uw godsdienst volop te beleven. U zou in Rusland veel actiever geweest zijn. Waarom u zich alsnog besloot in Iran te bekeren in plaats van enkel in het veilige Rusland uw godsdienst te beleven, kon u echter niet verduidelijken. Hiernaar gepolst, stelde u dat u naar de huiskerk in Iran ging omdat uw vrouw daar woonde en zij zich ook in de religie interesseerde (CGVS, p. 12). Hierboven werd het gegeven dat uw vrouw naar de huiskerk zou zijn gegaan, echter reeds niet aannemelijk bevonden. Het blijft aldus gissen waarom u persé het risico op vervolging in Iran zou willen lopen.

Verder meende u wel een doopcertificaat te hebben maar dit in Iran te hebben achtergelaten. Wetende dat u omwille van uw bekering het land zou zijn ontvlucht, is het echter geenszins aannemelijk dat u noch uw vrouw eraan gedacht zou hebben om de certificaten mee te nemen. Bovendien is het erg bedenkelijk dat u deze certificaten thuis zou bewaren, zeker gezien de kans op betrapping en de verschillende huiszoekingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden. Tot slot stelde u zich niet meer te kunnen herinneren hoe het certificaat eruit zag (CGVS, p. 21). Dat u het document allerminst kon beschrijven, doet uiteraard erg twifelen aan het bestaan ervan.

Dient tot slot te worden bemerkt dat zowel u als uw vrouw meestal de term 'hezrate Isaa', ofte de profeet Jezus, om Jezus te benoemen (CGVS, p. 12). Dit is echter de term die door moslims aan Jezus wordt gegeven, niet de term waarmee christenen naar Jezus verwijzen.

Gezien bovenstaande kunt u de bekering van u en uw vrouw niet aannemelijk maken. Dat uw bekering ernstig in vraag wordt gesteld, doet uiteraard ook afbreuk aan de problemen die u omwille van uw bekering zou hebben gekend. Ook volgende elementen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Ten eerste bestaan uw verklaringen aangaande de ontdekking van de autoriteiten over uw bekering enkel uit assumpties. Zo vermoedde u aanvankelijk dat u tijdens een huiskerkdienst betrappt en verklikt werd. Gevraagd hoe zij u daar dan precies betrappt zouden kunnen hebben, wijzigde u uw verklaringen: 'laat ons zeggen dat ik via mijn telefoon betrappt ben' (CGVS, p. 16). Eerder in het persoonlijk onderhoud gaf u echter aan geen telefonisch contact met de huiskerk te hebben gehad, net omwille van de mogelijke aftapping door de autoriteiten. U zou daarom enkel via whatsapp en telegram gecommuniceerd hebben (CGVS, p. 13), waaruit kan worden aangenomen dat u communicatie via whatsapp en telegram veilig achtte. Dat u whatsapp en telegram aanvankelijk veilig achtte, om even later te menen dat whatsapp en telegram 100% zeker worden gecontroleerd en dat u zeker via deze communicatiekanalen betrappt werd, is uiteraard niet logisch. Wanneer u dit werd benadrukt, veranderde u weer van gedacht en verklaarde u dat misschien iemand van de huiskerk u had gerapporteerd (CGVS, 17).

Ten tweede is het erg bedenkelijk dat u geen idee heeft over het lot van de andere huiskerkleden. Dat u geen rechtstreeks contact met de leden zou gehad hebben, is geen afdoende excuus. U stond immers in voortdurend contact met uw Russische vrienden, die op hun beurt in contact staan met uw huiskerk (CGVS, p. 17). Dat u nooit naar het lot van de andere leden zou hebben geïnformeerd, al was het om uw eigen risico op vervolging te kunnen inschatten, is niet geloofwaardig. Bovendien zou uw vrouw ook deelgenomen hebben aan een huiskerk en liep zij aldus hetzelfde risico als u om betrappt te worden (CGVS, p. 17).

Ten derde verliet u het land op legale wijze met eigen paspoort. U veronderstelde dat de autoriteiten zullen gedacht hebben dat u zou terugkeren gezien u nog veel eigendommen en bouwcontracten in Iran had (CGVS, p. 20). Echter, het is geenszins aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten uw doen en laten na u twee maal gearresteerd te hebben niet zouden opvolgen en u zomaar het grondgebied zouden laten verlaten. Dat zij 'gokten' dat u wel zou terugkomen gezien uw vele onroerende goederen en rijkdom in Iran, is slechts een vermoeden uwentwege. Dat u op basis van dit vermoeden het risico besloot te nemen om legaal het land te verlaten, is weinig aannemelijk in geval van een geloofwaardig verhaal. Bovendien is het allerminst geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten op basis van een vermoeden, i.c. dat u wel zou terugkeren gezien uw onroerend goed in Iran, zouden ageren. Ook uw vrouw en kinderen verlieten het land op legale wijze met eigen paspoorten. Ook al zouden de autoriteiten ervan uit gegaan zijn dat u wel zou terugkeren, moet het vertrek van uw gezin alsnog een alarmbel moeten doen rinkelen hebben. U hiermee geconfronteerd, opperde u dan weer dat de Iraanse autoriteiten misschien

tevreden waren met uw vertrek, in de hoop uw onroerende goederen in de toekomst in beslag te kunnen nemen (CGVS, p. 22). Opnieuw zijn dit loutere veronderstellingen. Ook uw vrouw legde hieromtrent geen overtuigende verklaringen af. Zij meende dat zij het land via de luchthaven heeft kunnen verlaten omdat de autoriteiten haar misschien niet konden herkennen (CGVS vrouw, p. 13). Gezien de paspoorten niet enkel op basis van foto worden gecontroleerd, is dit uiteraard geen valabele verklaring.

Ten vierde verklaarde u dat uw broer al uw verantwoordelijkheden in uw bedrijf overnam en als uw lange arm fungeert (CGVS, p. 6 en 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw broer in het bedrijf zou kunnen blijven werken met uw handelspartner, die een hoog gerankt lid van Sepah zou zijn, aan zijn zijde.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u en uw vrouw afwijkende verklaringen aflegden aangaande jullie Iraanse paspoorten. Terwijl uw vrouw stelde dat jullie de Iraanse paspoorten in Turkije hadden verscheurd en verder reisden met de valse Grieks-Iraanse paspoorten (CGVS vrouw, p. 11), stelde u dat de paspoorten nog steeds in uw bezit waren (CGVS, p. 23). Hieruit blijkt andermaal dat u en uw vrouw de Belgische autoriteiten proberen te misleiden.

Na een grondige analyse van uw verzoek door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u aldus worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegde, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De eerste pagina's van uw paspoorten spreken zich enkel uit over uw identiteit en herkomst. De handelscontracten spreken zich evenmin uit over uw asielrelaas. De juridische documenten naar aanleiding van uw klacht omwille van de geblokkeerde leveringen kunnen evenmin uw problemen omwille van uw vermeende bekering staven. Zoals u verklaarde, betreffen deze documenten immers enkel de geblokkeerde leveringen. Dat de oorzaak hiervan zou liggen bij uw bekering of bij een persoonlijke vervolging door Sepah, kan hieruit niet worden afgeleid. De teksten die u in de huiskerk zou hebben gekregen volstaan allerminst om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot jullie voorgehouden bekering te weerleggen. U kan deze teksten immers eender waar en op eender welke manier verkregen hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 18 december 2000 (hierna: Handvest) en van de artikelen 6, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers argumenteren dat er geen sprake kan zijn van een effectief rechtsmiddel wanneer de verzoekende partij niet de gelegenheid krijgt om haar beroep op een ernstige manier voor te bereiden. Zij laten gelden dat aan hen pas op vrijdagmiddag 29 juni een advocaat toegewezen werd om de huidige beroepsprocedure in te leiden, dit terwijl de laatste dag van het beroep maandag 2 juli is. Verzoekers benadrukken zich het recht voor te houden om aanvullende stukken neer te leggen alsook een aanvullende nota.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag

betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers onderbouwen het tweede middel als volgt:

“Vooreerst is het de motiveringsplicht geschonden nu verweerster in de bestreden beslissingen motiveert inzake het risico op refoulement. Immers, quasi alle NGO's en zelfs de VN rapporten en artikels schrijven inzake zware mensenrechtenschendingen in Turkije.

Vervolgens hecht verzoekster geen geloof aan de bekering van verzoekende partij. Verzoekende partij had een hoge positie, geld en aanzien in Iran. Waarom zou ze Iran ontvluchten indien ze niet zou geloven dat ze werkelijk gevaar liep. Het is net de combinatie van hun hoog profiel aldaar en het feit dat ze bekeerd zijn dat zij het slachtoffer werden van vervolging.

Verzoekende partij heeft op veel vragen niet nauwkeurig genoeg kunnen antwoorden maar de essentie heeft verzoeker wel aangegeven, met name dat bij de christendom men gelooft dat Jesus vervuld is met de heilige geest (en zoon van god aldus daar waar in de Islam men gelooft dat Jesus een profeet is, een mens) (blz. 10/23 gehoorverslag meneer).

Daarenboven is de gedetailleerde weergave van het doopsel (blz. 11/23 gehoorverslag meneer) een bewijs dat het doopsel werkelijk heeft plaatsgevonden. Minstens een sterke indicatie. Dat verzoekende partij haar doopcertificaten niet bij zich had, hoeft niet te verbazen. Verzoekende partij kon het risico niet lopen betrap te worden.

Tevens hoeft het niet te verbazen dat verzoekende partij zich bekeerde tot het katholicisme, nu deze strekking toch het meest aansluit bij het sjiïsme (met heiligen, vertegenwoordiger van God op aarde, belang van bedevaartsplaatsen,...)

Het voor verzoekende partij niet gemakkelijk om zijn gevoel inzake geloof over te brengen.

Dat verzoekende partij niet alle details weet van het christendom hoeft niet te verbazen. Indien zelfs in België (heel veel) mensen zijn, die heel hun leven naar een katholieke school zijn geweest, gedoopt, gevormd, gehuwd in de kerk, ..., niet de betekenis van Pasen (meneer wist dit wel) of Pinksteren kennen.

Voor verzoekende partij is het ook gissen over hoe de autoriteiten haar op het spoor zijn gekomen.

Verzoekende partij houdt zich het recht voor om aanvullende stukken betreffende bovenstaande neer te leggen. De advocaat in Iran van verzoekende partij probeert het één en ander door te sturen.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.”

2.1.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, §1 en §2 a) b) en c) van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het non-refoulementbeginsel.

Verzoekers benadrukken dat hun identiteit, hun nationaliteit, hun etnie en hun religie niet betwist worden. Zij houden voor dat verweerder aangaande de subsidiaire bescherming een standaardformule in de bestreden beslissing heeft gebruikt en dat nergens gemotiveerd wordt hoe hij tot dit besluit komt.

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd. Ter terechtzitting leggen verzoekers een email neer van hun advocaat in Iran, een juridisch document betreffende de borgsom om vrij te komen uit de gevangenis, een oproepingsbrief voor de Islamitische Rechtbank van Teheran, een warning brief van de rechtbank met de aanklacht.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest en stellen dat er *in casu* geen sprake is van een daadwerkelijk rechtsmiddel omdat zij de gelegenheid niet gekregen hebben om hun beroep op een ernstige manier voor te bereiden, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers middels huidig verzoekschrift gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en in staat waren hun middelen aan te voeren. Verzoekers tonen derhalve niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van dit middel.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek

EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de motivatie achter hun zogenaamde bekering naar het christendom van weinig diepgang betekent, (ii) hun kennis over het christendom beperkt of zelf quasi onbestaande is, (iii) verzoekers erg summier zijn over hun beleving in de Iraanse huiskerk, (iv) hun christelijke activiteiten in Iran hoe dan ook beperkt bleven, (v) het niet aannemelijk is dat zij hun doopcertificaat in Iran hebben achtergelaten; het erg bedenkelijk is dat zij deze certificaten thuis zouden bewaren gezien de kans op betrapting en de verschillende huiszoekingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden; en het feit dat verzoekers het document niet weten te beschrijven, erg doet twijfelen aan het bestaan ervan, (vi) verzoekers meestal de term 'hezrate Isaa' gebruiken om Jezus te benoemen terwijl dit een term is die door moslims aan Jezus wordt gegeven, (vii) hun verklaringen aangaande de ontdekking van de autoriteiten over zijn bekering enkel uit assumpties bestaan, (viii) verzoeker geen idee heeft over het lot van de andere huiskerkleden, (ix) verzoekers het land op legale wijze met eigen paspoorten verlaten hebben, (x) het weinig geloofwaardig is dat verzoekers broer in het bedrijf zou kunnen blijven werken met verzoekers handelspartner, die een hoog gerankt lid van Sepah zou zijn, aan zijn zijde, (xi) verzoekers afwijkende verklaringen aflegden aangaande hun Iraanse paspoorten, en (xii) de door hen neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 juni 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen beweerde vrees voor vervolging, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker, ofschoon hij op veel vragen niet nauwkeurig heeft kunnen antwoorden, de essentie heeft aangegeven en dat de door verzoeker gedetailleerde weergave van het doopsel bewijst dat het doopsel werkelijk heeft plaatsgevonden, doch slagen hiermee allermindst in de aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen. Verzoekers hun beweegredenen zijn vaag, en hun kennis over het christendom is minimaal, zoals toegelicht, zodat zij hun bekering niet aannemelijk maken. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Dat er veel mensen zijn in België die heel hun leven naar een katholieke school zijn geweest, gedoopt zijn,

enz., en de betekenis van Pasen of Pinksteren niet kennen, doet hieraan geen afbreuk. Nogmaals, de bekering tot het christendom door een moslim is een ingrijpende gebeurtenis. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, mag van iemand die na jarenlang onderzoek besluit zich te bekeren naar een andere religie, verwacht worden dat zijn kennis het dagdagelijkse overstijgt. Verzoeker benadrukt nog dat hij een gedetailleerde weergave van het doopsel kon geven, doch dit gegeven, los van het feit dat verzoekster zeer oppervlakkig bleef over de doopceremonie, weegt niet op tegen de talloze in de bestreden beslissing opgesomde vaagheden en onwetendheden omtrent hun beweegredenen en hun kennis over het christendom.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aangeven dat zij hun doopcertificaten niet bij zich hadden omdat zij niet het risico wilden lopen betrappt te worden, overtuigen zij allermist. Verzoekers waren in hun land van herkomst immers duidelijk wel bereid dergelijk risico te nemen door de certificaten thuis te bewaren waarbij de kans op betrapping reëel was gelet op de verschillende huiszoekingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden. Ook stelde verzoeker tijdens het gehoor zich niet meer te herinneren hoe het doopcertificaat eruit zag (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 15 juni 2018, p. 21). Deze elementen, welke niet worden weerlegd noch ontkracht door verzoekers, doen terecht twijfelen aan het bestaan ervan.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtredenen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissingen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de redenen van de bestreden beslissingen te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat zij er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze redenen blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de redenen van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Iran.

2.7. Wat de ter terechtzitting neergelegde documenten betreft kan het volgende worden vastgesteld. (i) In de email van de advocaat van 10 juli 2018 is er sprake van een veroordeling van 4 jaar en zes maanden, "4 years suspended", 74 zweepslagen en 3 miljoen rial. Volgens de brief van de advocaat is er beroep aangetekend tegen deze beslissing en wordt binnenkort een uitspraak verwacht. Vreemd genoeg is er in het relaas van verzoekers op geen enkel moment sprake van een effectieve veroordeling en/of een beroepsprocedure. Ook in het verzoekschrift van 2 juli 2018 wordt geen melding gemaakt van deze veroordeling. De advocaat geeft ook geen enkele toelichting over wanneer er dan wel een veroordeling zou zijn geweest. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de blote beweringen in de email en dat deze email een negatieve indicatie is voor de overige documenten die allen in kopie worden neergelegd en zonder beëdigde vertaling. (ii) Het eerste document, met name een bewijs dat verzoeker is vrijgelaten uit de gevangenis op borg wordt voorts niet aanvaard als objectief bewijs gelet op de inhoud. Het is immers redelijkerwijs weinig aannemelijk dat in een "officieel document" een borgtocht wordt aangenomen zonder dat de som daarbij vermeld wordt. (iii) Het tweede document betreft volgens verzoekers een oproepingsbrief om te verschijnen voor de rechtbank die gedateerd is op 21 mei 2018. De Raad stelt vast dat verzoekster en haar gezin pas op 25 mei 2018 legaal Iran verlieten en van dit document werd tijdens het gehoor en in het verzoekschrift geen melding gemaakt. Er werd zelfs helemaal niet gesproken over het feit dat verzoeker zou gedagvaard zijn. Bovendien is het weinig aannemelijk dat op een "officiële oproeping" om te verschijnen voor een rechtbank geen volledig adres staat van de plaats waar de gedaagde zich moet aanmelden. (iv) Het vierde stuk is een onbegrijpelijke "warning brief" voor de rechtbank van 25 juni 2018. Ook hier staat niet precies waar de verdachte zou moeten verschijnen. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom er nog tweede oproeping moet zijn.

De Raad kan aan aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Gelet op alle voorgaande vaststellingen samen en het ongeloofwaardig relaas is de Raad van oordeel dat aan de voorgelegde stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het

feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden nood aan internationale bescherming niet hebben aangetoond.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Iran zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.7.3. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Waar verzoekers aanvoeren dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, dient te worden opgemerkt dat zij nalaten te verduidelijken op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn.

2.12. Waar verzoekers een schending aanvoeren van het beginsel van non-refoulement, dewelke vervat zit in artikel 33 van het Verdrag van Genève, wijst de Raad er op dat voormeld beginsel een verbod tot uitzetting inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoekers niet als vluchteling erkend zijn zodat dit artikel niet op hen van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311). Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers hun stelling "*Immers, quasi alle NGO's en zelfs de VN rapporten en artikels schrijven inzake zware mensenrechtenschendingen in Turkije.*", los van het feit dat verzoekers zich hierbij louter beperken tot algemene verwijzingen zonder deze concreet op hun situatie te betrekken, niet dienstig kunnen aanwenden nu verzoekers afkomstig zijn van Iran.

2.13. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS